

Wanneer komt er eindelijk Vrede in Israël?

R. Brinkman, www.bijbelstudie.info

Bidt Jeruzalem vrede toe: mogen wie u liefhebben, rust genieten – Psalm 122:6

Oorlogen, aanslagen, terreur, vergeldingsacties. Er komt maar geen einde aan. Menselijk streven om vrede in Israel te bewerkstelligen faalt keer op keer.

Wanneer komt er eindelijk vrede in Israël, hoe lang moet dit nog doorgaan? Om de situatie van heden te begrijpen moeten we het verleden op zijn minst op hoofdlijnen kennen.

Stichting van de staat Israel (1948)

In 1948 werd de staat Israel uitgeroepen. Direct vielen de Arabische staten het land aan.

Het begon al in 1947 en wat er gebeurde in die periode kun je zien als een ‘burgeroorlog’ tussen arabische inwoners (‘palestijnen’) en Joodse inwoners.

De oorzaak van deze ‘burgeroorlog’ was gelegen in een oproep van de Arabische Liga aan de palestijnse bevolking, die tot die tijd samen met de Joden in het land woonden. Toen nog Engels mandaatgebied en daarvoor eeuwenlang onderdeel van het [Ottomaanse Rijk](#), een islamitisch rijk dat bestond van 1299 tot 1922.

In september 1947 had de Arabische Liga de Arabische Palestijnen opgeroepen in opstand te komen tegen een mogelijke verdeling van het land en had ze de Arabische bevolking steun toegezegd in manschappen, financiën en materieel voor het geval de Verenigde Naties tot een verdeling zouden besluiten.¹

Tijdens deze periode vonden veel arabische inwoners de dood en werden van huis en haard verdreven, “meer dan 750.000 Arabische Palestijnen werden uit het door Israël veroverde gebied verdreven of moesten vluchten”, de “Nakba” genaamd².

Anderzijds werden de Joden uit de Arabische landen verdreven. Deze massale uittocht van Joden uit Arabische landen speelde zich grotendeels af tussen 1948 en 1968. Ruim 800.000 Joden werden verdreven uit de arabische landen³.

De navolgende generaties palestijnen beroepen zich nog steeds op een recht op het grondgebied waar ze toen zijn verdreven danwel zijn ontvlucht wegens de burgeroorlog en de aanval van de Arabische staten op Israël. Zij beschouwen zich als rechtmatige eigenaars van het land.

-- Terzijde: dit is ook een belangrijke reden dat palestijnen in 2005 in grote meerderheid hebben gekozen voor terreurgroep Hamas als leiders, in tegenstelling tot de Fatah (PLO) omdat zij de Oslo-akkoorden, waarin Israël erkend werd, als ‘verraad’ beschouwden.

1 https://nl.wikipedia.org/wiki/Arabisch-Israëlische_Oorlog_van_1948

2 <https://nl.wikipedia.org/wiki/Nakba>

3 <https://decorrespondent.nl/2515/factcheck-in-1948-woonden-er-856-000-joden-in-arabische-landen-nu-4-300/2b61b32e-9502-0161-1154-7375c5e0ccb2>

Uitroeiingsoorlog

Toen de staat Israël in 1948 werd uitgeroepen sloeg de vlam in de pan, zoals in de voorgaande jaren door de Arabische leiders meermaals was aangekondigd; woorden als “bloedbad”, “uitroeiingsoorlog” en “ontzettende slachting” werden van te voren al gebruikt om de Joden af te houden van het uitroepen van de eigen staat.

Bij de oorlog waren Egypte, Libanon, Jordanië, Irak en Syrië betrokken.

Begin 1949 werden op het eiland Rodos wapenstilstanden gesloten, niet via een multilaterale overeenkomst, doch via aparte, bilaterale overeenkomsten met Egypte, Libanon, Jordanië en Syrië. Irak weigerde een staakt-het-vuren te tekenen en verliet de veroverde Palestijnse gebieden in het voordeel van Jordanië. Jordanië bezette de Westelijke Jordaanoever met de Oost-Jeruzalem, terwijl Egypte de Gazastrook bezette.⁴

Zesdaagse Oorlog

In 1967 volgde de ‘zesdaagse oorlog’. Israël viel Egypte en Syrië aan, als reactie op de blokkade van de Golf van Akaba (de enige zeeweg die Israël met Azië verbindt) en de Egyptische militaire voorbereidingen, voor een oorlog met Israël, in de Sinai. Jordanië, bondgenoot van Egypte, nam ook deel aan de oorlog.

Jordanië schond daarmee de overeenkomst die ze hadden met Israël (reden waarom ze de ‘westbank’ in bezit hadden alsmede een deel van Jeruzalem immers).

Binnen zes dagen waren de Arabische landen verslagen en bezette Israël de Westelijke Jordaanoever, tot dat moment bezet door Jordanië, en de Syrische Golanhoogte. Ook de Gazastrook en het schiereiland Sinai, tot op dat moment onder Egyptisch bewind, werden door Israël bezet.

Vervolgens begon Egypte een langdurige ‘uitputtingsoorlog’ (van 1967-1970), die uiteindelijk door Egypte gestaakt werd.

Jom Kipoeroorlog

In 1973 volgde de Jom Kipoeroorlog. Egypte en Syrië voerden een verrassingsaanval uit op Israël in een poging de door Israël in 1967 bezette gebieden te heroveren. Na de oorlog, die een maand duurde, gaf Israël een deel van de Sinai en de Golan terug.

In 1978 en 1982 volgden twee invasies in Libanon. Beide waren gerelateerd aan het indammen van de terreuracties van de PLO die in het zuiden van Libanon een defacto ‘vrijstaat’ hadden⁵.

In 2006 viel Israël wederom Libanon binnen en bombardeerde grote delen van het land als reactie op de ontvoering van twee Israëliërs door de Libanese groepering Hezbollah.

Vanaf 1987 waren er de Intifada's (1^e 1987-1993, 2^e 2000-2005) en de strijd met Hamas.

Tijdens de Golfoorlog in 1991 valt Irak met langeafstandsraketten Israël aan. Op uitdrukkelijk verzoek van de VS voert Israël geen vergeldingsacties uit.

4 https://nl.wikipedia.org/wiki/Arabisch-Isra%C3%ABlisch_conflict

5 https://nl.wikipedia.org/wiki/Operatie_Litani
[https://nl.wikipedia.org/wiki/Libanonoorlog_\(1982\)](https://nl.wikipedia.org/wiki/Libanonoorlog_(1982))

Vredesakkoorden

1949 – Wapenstilstanden, Rodos

1979 – Camp David-akkoorden, vrede tussen Israel en Egypte na 30 jaar oorlog

1983 – vredesverdrag tussen Libanon en Israël. Hezbollah, lid van de Libanese regering, heeft zich van dit verdrag nooit iets aangetrokken en vuurt regelmatig raketten af op Israel

1994: Gaza-Jericho Akkoord, Vredesverdrag Israel-Jordanië

2020 – vredesverdragen met Bahrein en Verenigde Arabische Emiraten

Oslo-akkoorden

De meeste recente verdragen, vooral de Oslo-akkoorden (I en II) hebben niet geleid tot duurzame vrede met, met name, de Palestijnen. Een belangrijke reden daarvoor is dat deze door aanslagen en terreur werden ontwricht en het feit dat Hamas c.s. weigeren Israël als gesprekspartner te erkennen.

Daarnaast zijn er binnen Israël zelf groepen, met name de kolonisten in de ‘Westbank’, die niet gericht zijn op vrede.

Vrede in Israël?

We zien dat de menselijke verdragen en pogingen om vrede te sluiten gedoemd zijn om te mislukken. Het ene verdrag wordt beter nageleefd dan het andere, maar de strijd lijkt schier oneindig. Vooral de vijandschap van Iran, via Hamas, Islamitische Jihad en Hezbollah, is zeer gevaarlijk.

Ook de menselijke duiding van de oorsprong van de conflicten, hier eerder, zijn onvoldoende. Want immers, dit zijn toch geen onoverkomelijke problemen? Het moet toch mogelijk zijn dat Joden en Arabieren samen in vrede wonen, zoals dat in de geschiedenis eerst ook mogelijk was en is geweest?

De bron is dan ook niet door ons mensen zomaar even te duiden ténzij we inzicht hebben in de gééstelijke oorzaak. Er is sprake van strijd in de hemelse gewesten die hier op aarde zijn beslag vindt; satan's dienaren willen de vernietiging van de staat Israël!

Is de zaak dan hopeloos verloren? Zeker niet!

Toch zal er, in de niet zo verre toekomst, vrede komen. Een allesomvattende vrede die het volk Israël en haar buurlanden in harmonie met elkaar laat leven. Dat is echter niet de vrede die de seculiere wereld verwacht en het is een vrede waar nog gruwelijk veel ellende aan voorafgaat.

“Wanneer gij dan de gruwel der verwoesting ziet staan, waar hij niet behoort – die het leest, geve er acht op – laten dan die in Judea zijn, vluchten naar de bergen. Wie op het dak is, ga niet naar beneden en ga niet naar binnen om iets uit zijn huis mede te nemen, en wie in het veld is, kere niet terug om zijn kleed mede te nemen. Wee de zwangeren en de zogenden in die dagen! Bidt, dat het niet in de winter valle. Want die dagen zullen zulk een verdrukking brengen als er niet geweest is van het begin der schepping, die God geschapen heeft, tot nu toe, en ook nooit meer wezen zal. En indien de Here die dagen niet had ingekort, zou geen vlees behouden worden, doch ter wille van de uitverkorenen, die Hij heeft uitverkoren, heeft Hij die dagen ingekort. Indien dan iemand tot u zegt: Zie, hier is de Christus, zie, Hij is daar, gelooft het niet.

Want er zullen valse christussen en valse profeten opstaan en zij zullen tekenen en wonderen doen om, ware het mogelijk, de uitverkorenen te verleiden. Doch gij, ziet toe: Ik heb het u alles voorzegd.” (vgl. Marc. 13:1-27)

Eérszt zal er echter een *valse vrede* komen. Daarom ook dat de “gruwel der verwoesting” staat waar hij niet hoort te staan: in de Tempel, die herbouwd zal worden tijdens deze valse vredestijd.

“Terwijl zij zeggen: het is (alles) vrede en rust, overkomt hun, als de weeën een zwangere vrouw, een plotseling verderf, en zij zullen geenszins ontkomen.” – 1 Tess. 5:3

Psalm 122:6 wordt vaak aangehaald in situaties zoals vandaag de dag, wanneer er weer oorlog is in- en met Israël. Maar vergeet niet dat er ook iets vóór deze verzen staat, dat er onlosmakelijk bij hoort.

“Jeruzalem is gebouwd als een stad, die wèl samengevoegd is; waarheen de stammen opgaan, de stammen des Heren. Een voorschrift voor Israël is het de naam des Heren te loven. Want daar staan de zetels ten gerichte, de zetels van het huis van David.” – Psalm 122:3-5

Zonder wet, zonder gericht (gerecht, uitvoering van de wet) is er geen vrede. Eérszt moet dan ook het recht van het huis van David worden hersteld, de Here Jezus terug komen, voor dat er werkelijke, échte vrede in Jeruzalem zal zijn.

Dat dat moment snel mag komen, Maranatha! Jezus komt! Ja Hij komt spoedig!

<https://www.zoeklicht.nl/artikelen/vrede-voor-israel-8200>
<https://www.bible.com/nl/bible/328/1TH.5.NBG51>
<https://www.cidi.nl/dossiers/geschiedenis-van-israel/>